

สงเคราะห์ตน

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ความต่างระหว่าง ทาน ศีล ภาวนา และ ศีล สมาธิ ปัญญา”

กราบนมัสการหลวงพ่ोज้าคะ ขอหลวงพ่เมตตาช่วยอธิบายความแตกต่างระหว่าง
ทาน ศีล ภาวนา และ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้ด้วยจ้าคะ ขอขอบคุณ

ตอบ : ไฉนคำถามนี้คงงงใจ เพราะเวลาเราพูดมันมันพันกัน แล้วมันพูด มันพูดหลายเหตุการณ์
บางทีก็ ทาน ศีล ภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา

พอเห็นคำถามนี้เราระลึกถึงตัวเราเองเลย เพราะเราพูดบ่อย พูดบ่อยแล้วมันพันกัน
ไปไป ทาน ศีล ภาวนา และ ศีล สมาธิ ปัญญา เวลามันเทศน์ มันเทศน์แบบว่า เวลาหลวงตา
ท่านเทศน์นะ เวลาท่านบอกว่ามาโครงการช่วยชาติฯ นี่แกงหม้อใหญ่ แกงหม้อใหญ่คือ
ประชาชนทั่วไป ต้องพูดให้เข้าใจใจ ฉะนั้น เวลาประชาชนทั่วไป

แต่เวลาท่านบอกว่าแกงหม้อเล็ก ก็เวลาเทศน์กรรมฐานด้วยกัน ถ้าแกงหม้อจิ๋ว แกง
หม้อจิ๋วก็เวลาเทศน์สอนพระ เวลาสอนพระ เพราะพระรู้ศัพท์ พระเป็นนักปฏิบัติอยู่แล้ว เวลา
พูดสิ่งใดแล้วมันแบบว่ามันสะท้อนเลย เวลาพูดอะไรมันเป็นแบบว่าธรรมะโดยตรง ธรรมะ
โดยตรงคือธรรมะเข้มข้น แบบธรรมะที่ว่าหลวงปู่คือ เวลาหลวงปู่จวนท่านเทศน์ นั่นนะธรรมะ
เข้มข้น แต่ถ้าเป็นมารยาทสังคม เทศน์อย่างนั้นไม่ได้

เทศน์กรรมฐานก็เป็นเรื่องบัญญัติ ถ้าเทศน์เรื่องประชาชน แกงหม้อใหญ่ พอแกงหม้อ
ใหญ่ก็ทาน ศีล ภาวนาใจ เวลาแกงหม้อใหญ่ก็เพื่อให้ประชาชนเข้าใจ พูดถึงสังคม ทาน ศีล
ภาวนา ทาน ศีล ภาวนา

แต่เวลาพูดถึงนักปฏิบัติด้วยกัน ศิล สมาธิ ปัญญา ศิล สมาธิ ปัญญา คำว่า “ศิล สมาธิ ปัญญา” เพราะศิล เพราะอะไร เพราะนักบวช นักปฏิบัติ เราจะทำงานๆ ทำงานก็อย่าง ที่ว่านี่ ทำงานก็ให้ธรรมเป็นทานๆ

แต่ถ้าให้ธรรมเป็นทาน ภาษาเด็กๆ เด็กๆ เวลาพูดไปมันยังไม่มีความเข้าใจ เด็กๆ ก็ เหมือนกัน เวลาพูด ทาน ศิล ภาวนา ทานก็คือการเสียสละ เสียสละทาน ทานมั้ย ศิลมั้ย นี่เวลา พูดถึงเรื่องของทาน เรื่องของศิล เรื่องสมาธิ ปัญญา

ฉะนั้น ทาน ศิล ภาวนา มันเป็นเรื่องของฆราวาส ทาน ศิล แล้วก็ภาวนา ก็ฝึกหัด ภาวนา ทาน ศิล ภาวนา

แต่เวลานักปฏิบัติเลย ศิล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันมีปัญญาขึ้นมา มันต้องมีศิล การรักษาศิลก็ต้องมีปัญญานะ ถ้าการรักษาศิลไม่มีปัญญา จะรักษาอย่างไร ถ้าการรักษาศิลไม่มีปัญญา การรักษา

เหมือนเวลาบอกว่า อยู่เฉยๆ ก็เป็นศิล เวลาวัตถุก็เป็นศิล สิ่งที่มีมันเป็นสิ่งไม่มีชีวิตเป็น วัตถุตั้งอยู่นี่ มันไม่ทำบาปเลย มันไม่ขยับไม่เคลื่อนที่ด้วย เป็นศิล

แต่เวลาถ้าเป็นศิลของมนุษย์นะ มีศิลต้องมีธรรมไง ปาณาติปาตา เราไม่ทำลายสัตว์ แต่เราก็เมตตาสัตว์ไง เราไม่ทำลายสัตว์ เราก็ช่วยเหลือเขาไง

ถ้าเราไม่ทำลายเขา เราก็ไม่ผิดศิล เราไม่ผิดศิลแล้วทำอะไร ไม่ผิดศิล เพราะไม่ผิดศิล มันก็ไม่มีคุณธรรมขึ้นมา ถ้าเราไม่ผิดศิล เราต้องมีธรรมด้วย

ปาณาติปาตา เราไม่ทำลายเขา เราไม่ทำลายเขา เขาตกทุกข์ได้ยาก เราก็จะช่วยเหลือเขา เขาตกทุกข์ได้ยาก เราก็จะดูแลเขา

ถ้ามีศิลๆ มีศิลก็ไม่ทำอะไรเลย นั่งเฉยๆ มองก็นั่งเฉยๆ มองกันอย่างนี้ เขาตกทุกข์ได้ยากก็มองเฉย ก็มันเป็นวัตถุไง

แต่ถ้ามันมีหัวใจ เราเห็นแล้วเราทนได้ไหม เราเห็นแล้วเราสะเทือนใจไหม ถ้าเราเห็น เราสะเทือนใจ เราช่วยเหลือเขาได้เราก็ช่วยเหลือเขา

ไม่ต้องช่วยเหลือ ลองคุยกับเขาหน่อยเดี๋ยวก็พอแล้ว คนเราตกทุกข์ได้ยากนะ มีเพื่อน คุย มีเพื่อนแค่ว่าแนะนำนี้ ใ้อโฮ! มันอบอุ่น คนเรามันจนตรอกนะ ถ้ามีคนมาพูดบ๊ีบ มันมี ทางออก มันมีคนแนะนำ

นี่พูดถึงว่า ให้แยกแยะระหว่าง ทาน ศีล ภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา

พอเขาเขียนมา เราอ่านถึงปัญหานี้ ข้าตัวเองไง เพราะว่าเราหลุดปากบ่อย เวลาเทศน์ฯ ไป สองประโยคนี่จะสับกัน ถ้าสับกัน

เพราะว่า ถ้าบอกศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา โดยประชาชนทั่วไปแล้ว ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วทำอะไรละ

แต่ถ้าบอกว่า ทาน ศีล ภาวนา เราให้อภัยต่อกัน เราช่วยเหลือเจือจานกัน นี่ระดับของ ทาน ระดับของทานคือมีน้ำใจต่อกัน

เพราะเราดูในพระไตรปิฎกแล้วซึ่งมาก การให้ทางกัน การให้ทาง การให้ทางคือการ หลบหลีกให้เขาไปก่อนก็เป็นทาน

แล้วที่ในกรุงเทพฯ ที่รถปาดหน้ากันๆ มันเพราะอะไรละ เพราะว่าต่างคนต่างจะ เอาชนะกันไง ถ้าต่างคนต่างมีสตินะ เราให้ทางเขา ให้ทางเขาไปก่อน เราให้ทาง เราได้ทำบุญ แล้วนะ พอเราได้ทำบุญนะ มันจะเกิดการโต้แย้งไหม

ตอนนี้เรื่องในกรุงเทพฯ มีปัญหาหลายเรื่องรถปาดหน้ากัน แต่ถ้าเราให้ทางเขา เรา ไม่ได้ไปเลยครึ่งวัน ไหลมาเป็นสายเลย ให้คันเดียว มันไหลมาเป็นสายเลย

เดี๋ยวกัไฟแดง มันก็ตัด ไม่ต้องห่วงหรือว่าจะไม่ได้ไป

การให้ทางกัน การให้ทางกันมันเหมือนการเดินบนสะพาน เวลาสะพานไปเจอหน้ากัน จะไปอย่างไร หลบให้คนหนึ่ง เพราะสะพานสมัยโบราณมันเป็นไม้ไผ่ลำเดียว ไม้ไผ่ลำเดียว เท่านั้นนะ

เพราะเราอยู่ป่ามาเราเจออย่างนี้บ่อย มันเป็นขอนไม้อันหนึ่งหรือไม้ต้นหนึ่งวางขวางไว้ แล้วให้เดินข้าม ประชาชนเขาเดินข้ามทุกวัน แล้วพระไปบิณฑบาตก็เดินข้ามอย่างนั้นนะ นั่นนะ การให้ทาง การให้ทางก็เป็นทานนะ

ฉะนั้น ทาน คีล ภาวนา มันเป็นเรื่องของสังคม เรื่องของฆราวาส เพราะเราทำกันเป็น ปัญหาสังคม เราจะบอกว่า มันเป็นเรื่องแบบว่าสังคมที่จับต้องได้ แต่ถ้าบอกว่า คีล สมาธิ ปัญญา นี่มันไปแล้ว

เพราะว่ามันมีลูกศิษย์คนหนึ่ง เมื่อก่อนนะ เขาเป็นมหายาน เขาบอกว่าทำทานไม่ได้ผลหรอก เพราะมหายาน เรื่องทานเขาเป็น ดุติ พวกทิเบตเขามีทำบุญใหม่ เขามีแต่การปฏิบัตินะ เวลาเขาไปออกแสวงบุญ เขากราบไปนะ ใจเรื่องเสียสละทานอย่างนี้ไม่ค่อยมี เพราะพระเขาจะหาอยู่หากินกันเอง

นี่ไง เขาบอกว่า คีล สมาธิ ปัญญา แล้วเขาบอกว่าทานไม่สำคัญ

เขาเคยมาได้แย้งกับเรานะ บอกว่าเรื่องทานเหมือนกับไม่มีผลเลย แล้วเขาก็ภาวนาไป พอภาวนาไปพักหนึ่งเขามาหาเราเลยนะ เขาภาวนาไปนะ เขาไปเห็นกามราคะของเขา พอเห็นกามราคะของเขา เขาสู้ไม่ได้ เขามารำพันกับเรานะ “หลวงพ่อ เหมือนผมเอาหน้าไปให้มันต่อเลย”

แล้วเราบอก เรามีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่งเขาบอกว่าเขาสร้างพระพุทธรูป เขาสร้างพระพุทธรูปนะ ๒ องค์ องค์หนึ่งไว้ทางทิศเหนือ องค์หนึ่งไว้ทางทิศใต้ ภาคใต้ ๒ องค์ แล้วเขานั่งภาวนาไปนะ เขาเห็นเป็นพระพุทธรูปทองคำเลย เป็นพระพุทธรูปทองคำ

นี่เวลาคนที่มาถามปัญหาการปฏิบัติกับเรา ถ้าใครทำอะไรไว้ เวลามาพูดนี้ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมันไง

ไอ้ที่บอกว่าทานไม่มีผลนะ เวลาภาวนาไปแล้วมันแห้งแล้ง พอภาวนาไปแล้วมันทุกข์ มันยาก ภาวนาไปแล้วมันปิดแบบว่าไม่มีทางไปเลย ทุกข์มาก แล้วยิ่งๆ นะ เขาเลยมาสารภาพกับเราไง

เราบอกว่า มันเป็นไปได้หรือที่ใครจะเก่งกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทาน คีล ภาวนา มันเป็นเหมือนสามเฒ่า เตาสามเฒ่ามันวางหม้อแล้วมันมันคง ถ้ามันมีศีลกับมีสมาธิ ศีลกับปัญญา มันสองเฒ่า ทาน คีล ภาวนา

ทาน คีล ภาวนา มันต้องมีทาน เพราะทานนี่มันทำให้คน เพราะมันมีโอกาสโดยการสร้างบุญกุศล อย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเสียสละทานมาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ นั้นสำคัญมาก

นี่เวลาเป็นพระ ถ้าพระที่เขามีปัญญา พระที่เขามีกำลัง เขาทำของเขา อย่างเช่น หลวงตา โครงการช่วยชาติฯ นี่ทาน ทานจากพระอรหันต์เลย ทานจากน้ำใจของหลวงตา

หลวงตาทำโครงการช่วยชาติฯ ก็หมิ่นล้าน ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วท่านต้องทำอะไรอีก แล้วท่านมาทำทำไม พระอรหันต์ต้องมาทำอะไรอีกไหม พระอรหันต์สิ้นกิเลสแล้วทำไมท่านลงมาแบกประเทศไว้เลย นี่อันนี้สงส์ของหัวใจของท่าน นี่พูดถึงว่า ทาน คีล ภาวนา ถ้าพระที่มีสติปัญญาเขาทำอย่างนั้น

ฉะนั้นบอกว่า แล้วศีล สมาธิ ปัญญาละ ทาน คีล ภาวนา กับศีล สมาธิ ปัญญา แตกต่างกันอย่างใด

มันก็มาจากรากเหง้าเดียวกัน มันมาจากรากเหง้า เวลาเราศึกษาธรรมะจากหัวใจ เวลาเราปฏิบัติเข้าไปสู่หัวใจ นี่ก็เหมือนกัน ทาน คีล ภาวนา ก็เกิดจากเจตนา เกิดจากหัวใจ ศีล สมาธิ ปัญญา มันก็เกิดจากหัวใจ แต่มันหัวใจของฆราวาส หัวใจของผู้ที่เขาแสวงหา กับหัวใจของนักบวช หัวใจของนักปฏิบัติ หัวใจที่เข้มข้นกว่ากัน นี่หัวใจของคนมันก็เป็นระดับที่มันพัฒนาขึ้นไป

ฉะนั้น ทาน ศีล ภาวนา ก็เป็นระดับพื้นฐานของชาวพุทธ ว่าอย่างนั้นเลย ทุกคนนะ ชาวพุทธถ้าเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนาจะมีทาน ศีล ภาวนา ทานของเขา แล้วเขาถือศีลของเขา แล้วเขาฝึกหัดภาวนาของเขา

แล้วถ้าศีล สมาธิ ปัญญาของนักปฏิบัติ นักบวช ผู้ที่ออกประพฤติปฏิบัติแล้ว นั่นนะศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ต้องไปห่วงมัน

ไปห่วงนะ มีคนมาถามปัญหาอีกแหละ ภาวนาทั้งคืนไม่เห็นดีเลย พอดี ๔ นะต้องลุก ไปหุงข้าว มันจะไม่ให้ลูกใจ บอกว่าภาวนาดี ไม่ต้องไปหุงข้าว มันเป็นบุญหยาบๆ ภาวนาดีกว่า เขาก็เลยละล้าละล้งมาถามเรานะ

เราบอกลูกเลย ไปหุงข้าว เพราะถ้านั่งไปก็ไม่ได้หรอก

เวลาก็เลยมันหลอกใจ นั่งมาทั้งคืนนะ อู้ฮู! ทุกข์ยากมากเลย พอดี ๔ ต้องหุงข้าวใส่ บาตรใช้ใหม่ มันบอกว่ากำลังจะดีเลย จิตกำลังจะดีเลย คือทานมันก็จะไม่ให้ทำ ภาวนามันก็จะไม่ได้ มันไม่ได้ทั้ง ๒ ทางเลย

บอกลูกไปซะ ไปหุงข้าวซะ ลูกไปหุงข้าวเลย ใส่บาตรแล้วภาวนาต่อไป

นี่พูดถึงว่า ทาน ศีล ภาวนา และ ศีล สมาธิ ปัญญา มันแตกต่างกันอย่างไร

มันแตกต่างกัน มันมาจากชั่วเดียวกัน คือมาจากหัวใจ มาจากเจตนาเหมือนกัน มาจากจิตเจตนาเหมือนกัน แต่มันแตกต่างกันที่หยาบละเอียด ฉะนั้น คนที่หยาบละเอียด คนที่เขาฉลาดเขาก็หาแต่ผลประโยชน์ของเขา คือมันเป็นประโยชน์ของคนทำทั้งนั้นนะ

หลวงตาบอกเลยนะ การทำทานๆ เหมือนเจ้าของนาเขาทำนา เนื้อนาบุญของโลกๆ พระนี่ก็เหมือนเนื้อนาบุญของโลก

เวลาเจ้าของนาเขาก็เกี่ยวข้าวไปหมดนะ ไร่เศษข้าวที่ตก ไร่ฟางข้าวมันตกอยู่ที่นา แต่เวลามองมูกกลับ เวลาสละไปแล้ว พระได้เต็มไปหมดเลย มีแต่ของพระ โยมไม่มีอะไร กลับบ้านมือเปล่า

แต่หลวงตาบอกว่า ไปทำบุญที่วัดนะ แล้วกลับ รถมาเปล่าๆ นะ เวลากลับ เอา
พุทธโธไปเต็มคันรถเลย เวลาเรามีแต่ไทยทานมา พอดัมป์ใส่วัด เวลากลับไปรถเปล่าๆ
เลย เอาพุทธโธใส่ไปเต็มคันรถ นี่หลวงตาทำทานพูดอย่างนี้ประจำ

มันถึงเป็นบุญกุศล มันเป็นนามธรรมไง แต่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราไม่เข้าใจ แล้วก็
พูดเป็นวิทยาศาสตร์ แล้วก็พูดอย่างนี้ พระมีแต่ได้ๆ เพราะพระมีแต่ได้ก็จะมาข้อที่ ๒. นี้

ทาน ศีล ภาวนา กับ ศีล สมาธิ ปัญญา จบ

มันเป็นมาจากชั่วหัวใจเดียวกัน แต่มันเป็นที่สูงต่ำต่างกัน ถ้ามันสูงต่ำต่างกัน เวลามัน
ต่ำๆ คือว่าพื้นๆ ของโลก ทาน ศีล ภาวนา ให้ทุกคนได้เสียสละ ให้ทุกคนได้ทำ เห็นไหม ให้
ลูกหลานเรา

คูสิ เด็กๆ มาประจำ เวลามานะ เขาบอกเลย มันใส่หอมสินมันมา มันแคะมาถวาย
หลวงพ่อหมดเลย นี่ไง เด็กๆ มันทำ พ่อแม่เขาฝึกให้มันทำ มันกลับจากโรงเรียนมาเหลือมันก็ใส่
หอมสินไว้ๆ เวลามันมาวัด มันแคะมาหมดเลย แล้วมันก็มาเอาทอफीไปอันหนึ่ง ให้รางวัล
ทอफीอันหนึ่ง ใอันนี้เราเอาไว้ฝึกเด็กๆ ใจ เอาไว้ฝึกของเรา ทาน ศีล ภาวนา

แต่เวลาศีล สมาธิ ปัญญา มันไม่มีวัดดูให้จับต้องแล้ว มันต้องมีพุทธโธ มีปัญญาอบรม
สมาธิ มีสติที่เข้มแข็ง แล้วพยายามดูแลหัวใจของเรา ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาที่ฝึกหัดให้
ปฏิบัติขึ้นมา มันก็มาจากชั่วเดียวกัน แต่มันสูงต่ำต่างกันอย่างนั้น จบ

ถาม : เรื่อง “พระนำเงินส่วนตัวนั้นไปให้แก่คนอื่นบาปไหม”

หลวงพ่อ : นี่คำถามนะ ว่าพระมีแต่เอาๆ มันเข้าตรงนี้

ถาม : พระนำเงินส่วนตัวนั้นไปให้แก่คนอื่นบาปไหม

ขออนุญาตเรียนถามปัญหาครับ ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องเงินที่เขาทำบุญให้พระเพื่อให้พระ
ใช้เป็นการส่วนตัว ไม่ได้ถวายเป็นสิ่งขทาน แค่นี้ก็ว่า ตอนคนเขาถวาย เขาถวายด้วยปรารถนา

จะทำบุญ ถ้าไม่เป็นพระ เขาคงไม่ถวายเพื่อให้พระใช้เป็นการส่วนตัว ให้แก่พระเพื่อใช้ในกิจกรรมต่างๆ แก่ศาสนา

แม้กิจกรรมนั้นพระจะใช้เพื่อสงเคราะห์ตัวเอง เช่น พระจะนำไปใช้เป็นค่าโดยสาร ซื้อหนังสือธรรมะ หลอดไฟใช้ในกุฏิ คอมพิวเตอร์ หรืออะไรก็ตามก็เพื่อใช้ในกิจการของศาสนาเท่านั้น

หากพระรูปนั้นนำเงินส่วนตัวนั้นไปให้แก่คนอื่น เช่น สร้างบ้านให้แก่อดีตรรยา ค่าเล่าเรียนบุตร ค่าป่วยไข้ของบุตร สงเคราะห์ญาติที่ลำบากป่วยไข้ พระจะบาปไหม และคนที่รับเงินจากพระนั้นจะบาปไหม

ตอบ : นี่เป็นคำถาม เห็นไหม ว่าพระรับมาๆ ถ้าพระรับมา

คำถามว่า “พระนำเงินส่วนตัวไปใช้นั้นให้แก่คนอื่นบาปไหม”

คำถามมันตอบเสร็จแล้วละ พระนำเงินส่วนตัวก็ส่วนตัวของพระ เงินส่วนตัวมันจะไปเกี่ยวอะไรละ เงินส่วนตัวของท่านก็เป็นของท่านอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าพระองค์นั้นท่านประเสริฐหรือท่านเป็นพระธรรมดาละ

ถ้าพระที่เป็นพระที่ประเสริฐ ดูหลวงตา เขาไปถวายเป็นกระสอบปุ๋ย กระสอบปุ๋ยเลย เขายังเอามาทำเพื่อโลกเลย เห็นไหม มันอยู่ที่พระองค์นั้น พระองค์นั้นท่านเป็นพระที่ประเสริฐหรือท่านเป็นพระพื้นบ้าน ท่านเป็นพระอะไร

แต่คำว่า “ผิด” มันผิดไหม มันผิดไหม

ผิดมันไม่ผิดหรอก แต่มันเป็นโลกวิเศษๆ ถ้ามันมีโลกวิเศษๆ โลกเขาตีเตียนๆ นั่นก็พระเป็นคนทำเองไง ถ้าพระเป็นคนทำเอง พระทำอย่างนั้นไง

เพราะคำถามว่า “พระนำเงินส่วนตัว”

คำว่า “ส่วนตัว” คือถวายเฉพาะบุคคล ถวายเฉพาะบุคคลก็เป็นของของท่าน ถ้าเป็นของของท่าน เพียงแต่จิตใจของท่าน ถ้าท่านประเสริฐนะ ท่านประเสริฐ คุณิ ดูหลวงตาสร้าง

โรงพยาบาลก็โรงพยาบาล ตึกนี้เป็นแถวเลย ตึกนี้สร้างเต็มเลย นั่นเป็นสาธารณประโยชน์ ถ้าท่านสร้างเพื่อสาธารณประโยชน์ สาธารณประโยชน์ เราจะทำสาธารณประโยชน์โดยผ่านองค์ท่าน เราจึงได้บุญกุศล ๒ เท่า ๓ เท่า นี่ถ้าพูดถึงว่าถ้าเป็นพระที่ดี

แต่ถ้าเป็นพระ เป็นเรื่องส่วนตัว ที่นี้มันอยู่ที่คนถามไง คนถามเราไปมองเอง เพราะเวลามองผู้ถวาย “ข้าพเจ้านี้ก็ถึงเงินที่เขาถวายทำบุญให้พระเพื่อให้พระเป็นการใช้ส่วนตัว ใช้ส่วนตัว แล้วไม่ใช่ถวายสังฆทาน”

ถวายสังฆทานมันเป็นของสงฆ์ ถ้าถวายสงฆ์ก็เป็นสงฆ์ ถวายส่วนตัวก็เป็นส่วนตัว ถวายเรื่องส่วนตัว ท่านใช้ประโยชน์เพื่อส่วนตัวก็เป็นเรื่องของส่วนตัว ถ้าเรื่องส่วนตัว เห็นไหม

ฉะนั้น พระ เวลาพระ อย่างเช่นพระหลายๆ องค์บวชตั้งแต่เป็นเณรไม่มีครอบครัว ไม่มีครอบครัว แล้วครูบาอาจารย์เราเยอะมากนะ อย่างเช่นวัดหลายๆ วัดเลย เขาสร้างโรงเรียนประชาบาล โรงเรียนประชาบาล เขาสร้างโรงเรียนประชาบาล

แล้วพระ คุณสิ เวลาอย่างเช่นพระผู้ใหญ่ หลวงตามาจากลาว ที่มาขอสร้างโรงเรียนศาสนา ท่านไม่ให้ ท่านไม่ให้ แต่เวลาท่านไปสงเคราะห์ ท่านให้ เวลาเช่นวัดโพธิสมภรณ์ หลวงตาท่านเป็นเจ้าของใหญ่เลย ท่านเป็นคนออกค่าใช้จ่ายในวัดให้หมด วัดโพธิสมภรณ์นี้หลวงตาเป็นแบ็กอัปอยู่ข้างหลัง ไม่มีใครรู้ นี่ท่านส่งเสริมมาก แต่เวลาท่านเทศน์ ท่านเทศน์บอกปรีดิ์ดี

นี่คำพูดของท่านนะ เดี่ยวจะหาว่าปรีดิ์ดี

ท่านบอกว่า “นั่นนะมหาวิทยาลัยใจร มหาวิทยาลัยใจร” ท่านพูดประจำ “มหาวิทยาลัยใจรสอนวิชาใจร” ท่านพูดประจำ เพราะอะไร

เพราะท่านก็เรียนมหามา ท่านก็เรียนมาอยู่ในสังคมนั่นแหละ เพราะในสังคมเด็กประจำ เราก็รู้ว่าเด็กประจำเป็นอย่างไร พระที่ไปเรียนก็เหมือนนักเรียนประจำ ฉะนั้น นักเรียนประจำชายล้วนๆ มันก็เป็นอย่างนั้นนะ แต่การศึกษาก็ศึกษาให้เป็นคนดีนะ ศึกษาให้เป็นคนดี แต่คนมันเป็นคนใจ

ฉะนั้นจะบอกว่า เขาบอกว่า เพราะเงินที่เขาไปถวาย เขาถวายให้พระเพื่อให้พระใช้ เพื่อการส่วนตัว แล้วถ้าเป็นการส่วนตัวแล้วมันก็ต้องใช้ส่วนตัว ใช้เป็นเรื่องค่าโดยสาร ใช้เป็นค่าหนังสือธรรมะ ใช้เพื่อหลอดไฟ

ไอ้นี้เป็นของของสงฆ์ทั้งนั้นนะ ของของสงฆ์ เวลาพระที่เขามีน้ำใจเขาให้ได้หมด ครูบาอาจารย์เวลาท่านซื้อของมา ซื้อมาแจก แจกให้พระนะ เพราะพระที่มีชื่อเสียง พระที่สังคมรู้จัก ของปัจจัย ๔ ล้นหลาม พระอยู่ในป่าในเขา พระที่ไม่มีใครรู้จัก พระที่เป็นไปปลายอ้อปลายแฉม ไม่มีใครไปสนใจหรอก

เวลาพระ เวลาพระที่ไม่มีใครดูแลเลย เห็นไหม เราเคยอยู่ป่าอยู่เขามา นี่พูดให้ฟัง ประจํากับพวกพระ เทียนที่จะใช้ยังไม่มีเลย ขนาดตอนเราเข้าไปบ้านตาดปี ๒๕๒๓-๒๕๒๔ สนุ่ย ยังไม่มีใช้เลย สีย้อมผ้านี้ โอ้โฮ! ขาดแคลนมากๆ ทั้งสีย้อมผ้า ทั้งสนุ่ย ทั้งใช้สอย ไม่มี หลวงตาดัง คับฟ้านะ แต่ด้วยความดีของท่าน ไม่มีหรอก

เริ่มมี เพราะเราไปอยู่ที่นั่น คุณพรสวรรค์ พรสวรรค์เป็นคนซื้อมา สนุ่ยราล็กส์ซื้อมาเป็นลังๆ เพราะเราก็นั่งอยู่นั้น หลวงตาถาม “นั่นอะไรนะ” เขาบอกว่า “สนุ่ยค่ะ”

เวลาสนุ่ยเราก็แอบซื้อตัวเองนะ เทียนนี้ไม่ต้องพูดถึง เราเป็นคนหาเอง เปิดแล้วเปิดอีก ไข้ตรงตุนั้นนะ เปิดมาไม่มี เราก็ขัดศาลา องค์อื่นมาเปิด กูเปิดแล้วไม่มีหรอก มึงไปเปิดเถอะ ใครๆ มากี่มาเปิด ไม่มีๆ ไม่มีหรอก

แล้วพอมันจะมี มีพระไปบอกดอกเตอร์เขาวน ดอกเตอร์เขาวนเป็นคนแรกที่ซื้อแพ็กใส่ ลังส่งเข้าไปในบ้านตาด แต่เดิมนั้นเทียนยังไม่มีจะใช้เลย สนุ่ยไม่มี เทียนไม่มี สีย้อมผ้าไม่มี

ถ้าพระที่เป็นพระจริงๆ เขาทำกันอย่างนั้น คือเขาจริงทั้งต่อหน้า จริงทั้งลับหลัง จริงทั้งในหัวใจ จริงหมดใจ พระจริงมันจริงตั้งแต่ต้นจนปลายใจ ไม่มีลُبหน้าปะจุมุก ไม่มีพูดฉ้อเลาะอ้อเฮอะ พูดเทียบพูดเคียง พูดจะเอาของใคร ไม่มี นี่พูดถึงถ้าเป็นพระนะ เวลาถ้าพระประเสริฐใจ

พระบวชทำไม ดูที่เป้าหมาย พระบวชมา บวชมาเพื่อพ้นทุกข์ เพื่อพ้นทุกข์แล้วทำอะไร เขาก็พยายามภาวนาของเขา แล้วของอย่างนี้เป็นเรื่องเศษเดน เรื่องไร้สาระ

โธ! ถ่านไฟฉายทุบแล้วทุบอีก ตากแดดแล้วตากแดดอีก ถ่านไฟฉายไว้ฟังเทพไป ถึงเวลาใช้หมดแล้วไปตากแดดไว้ ตากแดดไว้ให้มันมีไฟขึ้นมาอีก ก่อนตากแดดก็เอาค้อนทุบๆ ทุบเสร็จแล้วก็ไปตากแดด ตากแดดแล้วก็มาฟังเทศน์ พอเสร็จแล้วมันหมด

เราเคยอยู่กับพระดีๆ มา พระดีคือพระองค์หลวงตา แล้วตอนนั้นที่ไป เขาดังทั้งประเทศ เราเข้าไปปี ๒๕๒๓-๒๕๒๔ แล้วพอมานปีสองปี สักสองสามปีมันก็เริ่มอุดมสมบูรณ์แล้ว เริ่มสมบูรณ์เพราะเขาซื้อเข้ามา โยมพรสวรรค์ เราเห็นเลย ไปซื้อพวกสบู่เข้ามา แล้วพวกเทียน ดอกเตอร์เซวาร์นเอาเข้ามาก่อน พอดอกเตอร์เซวาร์นมา คงข่าวต่อๆ กัน ทีนี้ก็ส่งเข้าไปๆ เออ! ค่อยยังชั่วหน่อย มีใช้ตลอดรอดฝั่ง ไม่อย่างนั้นมันไม่มีทางตลอดรอดฝั่งหรอก ไม่มี

นี่เวลาพูดถึงเขาบอกว่าเขาจะทำบุญพระ พระก็ต้องใช้เรื่องส่วนตัว เรื่องอะไร

พระเขาไม่เอาหรอก ธุคงค์ใครจะแบกเทียนไป ธุคงค์แบกของนี้ไปด้วยหรือ ธุคงค์ไปตัวเปล่าๆ มีก็ใช้ ไม่มีก็ไม่ต้องใช้ เวลาจุดเทียนเสร็จ ถ้ามันมีนะ จุดแล้วรีบเก็บบริวาร เก็บกวดเวลาเก็บ กลางคืนเก็บกวดทั้งนั้นนะ แล้วดับไฟ เพราะไม่ต้องใช้สอยมาก ฉะนั้น ใ้อของที่จะใช้ๆ ไร้สาระมากเลย

แต่ทีนี้เวลาโยมถาม เขาถาม เราจะบอกว่า พระส่วนใหญ่ พระโดยทั่วไป จิตใจ พระบวชมาจากคน คนเกิดมาด้วยชีวิตของเขา ด้วยความเคยชินของเขา เขาเคยสะกดกสบายของเขา มา เวลาเขามาแล้ว พอบวชเป็นพระใช้ใหม่ ๒๐ บวชได้

แล้ว ๒๐ เดียวนี้ พระที่มาบวชๆ ก็มีการศึกษาทั้งนั้น พอมีการศึกษาทั้งนั้น เราก็มีการศึกษามา ทำไมเราจะใช้ปัญญาแสวงหาของใช้สอยอย่างนี้ไม่ได้ ทุกคนก็ทำได้ทั้งนั้นนะ แต่เวลาของเรา เรามีเป้าหมายไป เอ็งบวชมาเพื่ออะไร

เวลาคนบวชมีเป้าหมายมาแล้ว เขาบวชเพื่อสิ้นกิเลส ถ้าเพื่อสิ้นกิเลส ใจของพวกเขาไร้สาระเลย เพราะอะไร เพราะหนึ่ง บิณฑบาตไปรับแต่ปัจจัย ๔ เวลาเขาถวายปัจจัยให้ใหม่ ขอถวายปัจจัย ๔ เพื่ออยู่ที่การกสงฆ์ อยู่ที่สงฆ์ที่เก็บไว้ อยู่ที่ไวยาวัจจร ถ้าพระองค์เจ้าอยากได้อะไรก็ไปบอกเขาให้เอาปัจจัย ๔

แต่เวลาเราบิณฑบาต เราบิณฑบาตปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ สมบูรณ์แล้ว เขาบิณฑบาตไปแล้ว ฉันเสร็จแล้ว ล้างบาตรแล้ว เขากาวนาไปแล้ว เขาไม่สนใจเรื่องอย่างนี้

นี่เราจะบอกว่า คำถามมันถามเวลาไปมองพระ มองพระที่ไหน ไปมองพระที่ไหน ถ้ามองพระ มองพระที่เขาเห็น ถ้ามองพระที่เขาเห็น เขาว่า “หากพระรูปนั้นเอาเงินส่วนตัวไปให้แก่คนอื่น เช่น สร้างบ้านให้แก่อดีตภรรยา”

เชิงรู้ได้อย่างไรว่าเป็นอดีตภรรยา เราจะรู้ได้ว่าพระองค์นี้เคยมีภรรยา มา เราก็ต้องเป็นลูกศิษย์ให้ใหม่ เราต้องเป็นคนคุ้นเคยให้ใหม่ เราต้องรู้จักให้ใหม่ ถ้าเราไม่รู้จักพระองค์นั้น เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์นั้นเคยมีภรรยา ถ้าเราไม่รู้จักพระองค์นั้น

ว่าพระองค์นั้นเคยมีภรรยา มีครอบครัวมา มีบุตรมา แล้วถ้ามีบุตรมา เพราะเรารู้จักพระองค์นั้น เราเข้าใจพระองค์นั้นไง เราถึงบอกว่า พระรูปนั้นได้เอาเงินส่วนตัวนั้นไปให้แก่คนอื่น เช่น สร้างบ้านให้แก่อดีตภรรยา ค่าเล่าเรียนบุตร ค่าป่วยไข้ให้บุตร สงเคราะห์ญาติที่ลำบากป่วยไข้ พระนั้นจะบาปไหม

ไม่ ว่าอย่างนั้นเลย เพราะเงินส่วนตัวเขา มันจะบาปตรงไหนล่ะ แต่ถ้าพระองค์นั้นไปเอาเงินของคนอื่นมา หรือไปเอาเงินของสงฆ์มา นั่นนะเข้าถึงความผิดแล้ว

แต่ถ้าเงินส่วนตัวของเขา ถ้าเงินส่วนตัวของเขา นะ พระในสมัยพุทธกาลไง เวลาบวชแล้วก็ไปจุดงค์ให้ใหม่ เวลากลับจากจุดงค์มา ยังไม่ได้คุณธรรมมา ก็มีข่าวว่าพ่อแม่ อดีตเขาเป็นเศรษฐีมาก แล้วพอไปจุดงค์กลับมาก็กลับมาบ้านเดิมไง ไปถึงทางบ้านเดิมบอกว่าหมดแล้ว

จากเศรษฐกิจ พอบวชไปแล้วก็โดนเขาโกง พ่อแม่ก็แบบว่าชราภาพไป ก็สู้ๆสู้ๆ ไม่ได้ดูแลรักษา จนเขาโกงหมดเลย ตอนนี้เป็นยากขอทานอยู่นั้น

ใจก็คิดเลยนะ จะไปหาแม่ เพราะเราเป็นคนผิดเอง มาบวชแล้วไม่ได้ดูแลพ่อแม่ พ่อแม่ โดนกดโดนโกงจนหมดเนื้อหมดตัว จะสึก สึกเพื่อไปดูแลพ่อแม่ แต่มาคิดว่ามาถึงแล้วจะไปเฝ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วถ้าไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าสึกแล้ว จะไปดูแลพ่อแม่

ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกพ่อแม่ตอนนี้โดนโกงจนหมดเนื้อหมดตัว เลย อยากจะไปดูแลพ่อแม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เอาพ่อแม่มาไว้วัด แล้วบิณฑบาตมาเลี้ยงพ่อแม่ ดูแลพ่อแม่

แล้วพอบิณฑบาตมาเลี้ยงพ่อแม่ ดูแลพ่อแม่ พระติเตียนไปหมดเลย นี่เหมือนคำถามนี้ พระบิณฑบาตมาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ ไปฟังพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าประชุมสงฆ์ พระที่บิณฑบาตเลี้ยงพ่อแม่นี้แหละเป็นปัญญาชน เป็นพระที่ดี เพราะพระก็มีพ่อแม่

วันนี้วันแม่ พ่อแม่ บิณฑบาตมาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ ทำไมจะเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ไม่ได้ เรา บิณฑบาตมาฉัน เราให้พ่อให้แม่เรากินด้วย ชาวบ้านที่ใส่บาตรมาเขาจะติเตียนเราไหม เขาก็ เลี้ยงพ่อแม่ สุดท้ายแล้วสรุปว่า เข้าใจว่าพระองค์นี้สิ้นกิเลสด้วย นี่เพราะวาสนาไร

ฉะนั้น ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องของเขา ถ้าเรื่องส่วนตัว เรื่องของเขาก็ทำได้นะ

พระที่ดูแลพ่อแม่ พระ คูสิ เวลาที่มีหลายคน ถ้าลูกคนเดียวมาบวช เราเห็นนะ ตอนนี้อยู่เมื่อ ๒-๓ วันนี่แถวระยองเขามีองค์หนึ่งไปดูแลพ่อแม่ ใ้อโฮ! ชาวบ้านเขาชื่นชมกันมาก เขาชื่นชมกันมาก เพราะพระยังทำงานอย่างนี้ได้

ฉะนั้น เราจะบอกว่า ใ้คนถามมันถามเพราะมันเห็นอย่างไ้ละ เห็นพระทำอย่างไ้
ถ้าเขาู้ถึงเรื่องส่วนตัวขนาดนั้นแสดงว่าเขาก็ต้งรู้จักเขา ถ้าู้จักเขา ถ้าเขาทำแล้วมันไม่ผิด
ศีลธรรม คือไม่ได้โกง ไม่ได้คอร์รัปชัน นั้นเขาทำด้วยเวรด้วยกรรมของเขา

แต่ถ้าเป็นพระที่ดี พระที่ดีเวลาเขาบวช ไม้ชะเหนื่อย ประวัติหลวงปู่พรหม คูสิ แจกเจ็ด
วันไม่หมด สมบัตินะ เศรษฐีมาบวช นี้ประวัติหลวงปู่พรหม นั้นนะเขาแจกสมบัติเลย แจกเงิน
แจกทอง แจกหมดเลย แล้วมาบวช พระอย่างนี้ก็มี ฉะนั้น เวลาพระที่ดีก็มีไ้ใหม่

ฉะนั้น คำถามมันเป็นคำถามที่จะบอกว่าผิด มันก็ไม่ผิดอยู่แล้ว เพราะคำถามว่า นำ
เงินส่วนตัวของท่านไปให้คนอื่น

ถ้านำเงินส่วนตัวของท่านไปให้คนอื่น คนอื่นนั้นถ้าเป็นคนทุกข์คนจน คนตกทุกข์ได้
ยาก ไ้โฮ! เราสาธุนะ พระมันมีแต่เอา สะสมไว้แล้วไม่จุนเจือใครเลย แต่ถ้าพระให้คนอื่น ถ้า
เป็นคนอื่นนะ จุนเจือนี้เราเห็นด้วย

เพราะว่าอย่างที่ว่า เวลาหลวงตาท่านพูด วัดคุ้มแดดคุ้มฝนได้พอแล้ว พระเวลาบวช
มาแล้วไปบิณฑบาตกับคนทุกข์คนจน กระทบห้องหอ ใ้พระอยู่ตีกอยู่ร้านมีคอมพิวเตอร์ มี
ทุกอย่างพร้อม มีเครื่องยนต์กลไก ใ้ชาวบ้านเขามีแต่สองเท้า เดินไปไหนก็มีแต่เท้าเปล่า เข้า
ขึ้นมาเขายังหุงข้าวใส่บาตรพระ พระเข้าขึ้นมาก็สะพายบาตรไปบิณฑบาตกับเขา บิณฑบาต
กลับมา ฉ้นเสร็จแล้วเสวยสุขอยู่ในกุฏิของตนนะ เครื่องยนต์กลไกพร้อมไปหมด ท่านพูดแล้ว
ท่านบอกว่าเศร้าใจมาก เศร้า เศร้า เวลาฟังเทศน์มันวนนั้นแล้ว แหม! แทงใจนะ เวลาหลวงตา
ท่านพูดนะ

นี่ไง พระก็ช่วยเหลือเจือจานเขาได้ เพราะช่วยเหลือเจือจาน สิ่งที่ได้มามันก็เป็นปัจจัย
ไ้ใหม่ ปัจจัยที่โยมอยากได้บุญมาไ้ใหม่ แล้วพระเสียสละต่อเนื่องไปมันไม่ได้บุญหรือ มันก็ได้
บุญนะ แล้วพระเขาไม่แสวงหา นี้พูดถึงว่าแสวงหานะ แต่พระจริงๆ เขาไม่แสวงหา ไม่มี อย่างที่
เราว่านะ ไม่มี

เวลาฟังมา เพราะเราไปเจอกับตัวเอง เราไปจับเส้นหลวงปู่สุวัจน์ตอนไปอยู่ี่สถานใหม่ๆ ท่านถาม “ไอ้หงบเอ็งมาจากไหน” “มาจากราชบุรี”

ไอ้โฮ! เล่าเลย เดินจะไปภูเก็ต เดินผ่านจากกรุงเทพฯ ไปภูเก็ต เดินทุกสถานีเลย ไปปักกลดนอนกลางคืนไง เข้าเขาก็มาใส่บาตร “ท่านอาจารย์จะไปไหน” “จะไปภูเก็ต” “ทำไมท่านอาจารย์ไม่ขึ้นรถล่ะ”

ท่านบอกในใจนะ มันถามทุกคนเลย แต่มันไม่เคยซื้อตั๋วให้เลย แล้วก็เดินไปถึงภูเก็ตเลย

นี่ยอดคน ถ้าแค่พูดคำเดียวเขาก็ซื้อให้แล้ว ตั๋ว เพราะคนที่เขามาใส่บาตรก็พวกภรรยา พวกลูกเมียของนายสถานีรถไฟทั้งนั้นนะ “ท่านอาจารย์ทำไมไม่ขึ้นรถไฟล่ะ”

แต่ด้วยการเคารพศีล ไม่พูดเคาะพูดเผด็จเพื่่ออยากได้ ทั้ๆ ที่ตัวเองต้องเดินจากกรุงเทพฯ ไปยันภูเก็ตนะ หลวงปู่สุวัจน์พูดกับไอ้หงบ เพราะท่านถามเรา เราไปจับเส้น “หงบเอ็งมาจากไหน” “มาจากราชบุรี”

ที่นี่พอราชบุรี คงฝังใจท่านมาก เดินจากกรุงเทพฯ ยันภูเก็ต แล้วบอกถามทุกสถานีเลย “ท่านอาจารย์จะไปไหน” “จะไปภูเก็ต” “แล้วทำไมท่านอาจารย์ไม่ขึ้นรถไฟล่ะ” ก็เดินบนทางรถไฟ ก็ท่านอาจารย์ขึ้นรถไฟก็จบ”

ท่านก็นิ่ง แต่ในใจอยากจะให้เขาถวายเป็นพระสังฆาติกะ แต่ไม่พูดนะ หลวงปู่สุวัจน์นี่ เราถึงเคารพท่านมาก คือคนเรามันเห็นผลประโยชน์เฉพาะหน้า แค่ว่าพูดคำเดียวก็ได้ผลประโยชน์ ไม่ต้องเดินกันเป็นเดือนกว่าจะเดินจากกรุงเทพฯ ถึงภูเก็ต **นี่อาชาไนย จิตใจอย่างนี้ต่างหากถึงจะเป็นครูบาอาจารย์ของเรา จิตใจอย่างนี้ต่างหากถึงภาวนาเป็น จิตใจอย่างนี้ต่างหากถึงเอาชนะหัวใจของตนได้**

จิตใจที่อ่อนแอ เขายังไม่ได้ถวายเลย ขึ้นป้ายแล้ว “ฉันอยากได้ตั๋วรถไฟไปภูเก็ต” ถือป้ายโชว์เลย อยากจะให้เขาซื้อให้ แต่เขาถามนะ ท่านยังไม่พูดเลยหลวงปู่สุวัจน์นี่

เราไปจับเส้นท่านเอง โอ้โฮ! ท่านเล่าให้ฟังเยอะ เล่าให้ฟังตั้งแต่ท่านเดินไปภูเกิด ไปภูเกิดแล้วไปเจออะไรบ้าง ไปอยู่ที่ภูเกิดนั้นอยู่สังคมสงฆ์ สงฆ์องค์ไหนเป็นสงฆ์ที่ดี สงฆ์องค์ไหนเป็นสงฆ์ที่พูดปลิ้นปล้อน ท่านพูดให้ฟัง ท่านเล่าให้ฟัง เพราะว่าอะไร เพราะว่าเราบอกเราไปจากราชนบุรี ใต้ตรงนี้คือประสบการณ์ชีวิตของท่าน เป็นช่วงหนึ่งตอนหนึ่งในประสบการณ์ชีวิตของท่านที่ท่านไปอยู่ภูเกิด ๒ พรรษาบ้าง

นี่พูดถึงเราเจอพระที่ดีๆ อย่างนี้มากก็มี แล้วอย่างพระที่เขาพูดอย่างนี้ ที่ว่าเอาเงินส่วนตัวไปใช้ร้อยแปด

ถ้าเขาใช้ด้วยความถูกต้องดีงามนะ เขาก็มีครอบครัว เขาก็มีญาติมีพี่น้อง แต่ถ้าเขาหา มาด้วยความผิดพลาด เขาหาด้วยความไม่ดี อันนั้นผิด เพราะโดยทั่วไปเขาหาโดยเขาใช้สอยหรือสมณสารูปที่ไม่สมควร เรามองไม่สมควร

หลวงตาบอกว่า ตามันจะแตก

เรามองไปสังคมพระสี ลูกตาจะแตกนะ เห็นแล้วมันรับไม่ได้ เห็นแล้วมันสะอิดสะเอียน บวชมาทำไม ถ้าจะทำอย่างนั้น สึกไปเป็นฆราวาสดีกว่า ทำมาค้าขายแข่งกับฆราวาสเขา

ไฉนมาบวชเป็นพระ สมณสารูป พระคือต้องการใช้ชีวิตแตกต่างจากคฤหัสถ์ พระต้องใช้ชีวิตแตกต่าง พระทำให้อาหารสุกเองไม่ได้ พระทำแบบโลกไม่ได้ พระค้าขายไม่ได้ พระค้ากำไรเกินควรไม่ได้ พระไม่ได้ทั้งสิ้น

พระมีได้อย่างเดียว วิสาสะในพระด้วยกัน พระด้วยกันมีของใช้ของสอย วิสาสะแลกกัน เอ็งมีไฉน ข้ามีไฉน คล้ายกัน แลกกันในหมู่พระนี้ได้ แต่ฆราวาสไม่ได้

เวลาพระอานนท์ เวลาท่านฉันอาหารแล้ว มีอาหารให้กับนักบวชนอกศาสนาไป เขาไปพูดข้างนอกใจว่าพระอานนท์ให้เขา แล้วเขาบอกว่าเหมือนกับพระอานนท์ศรัทธาเขา มาฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถึงบัญญัติไว้ ภิกษุให้อาหาร ให้อะไรกับนักบวชนอกศาสนาไม่ได้ เขาจะไปโฆษณาว่าพระศรัทธาเขา

นี่ไง พระห้ามๆ วินัยห้ามไว้หมดเลย ห้ามค้าขาย ห้ามทำทุกอย่าง แต่ถ้าศาสน
สงเคราะห์โลก ได้ เราสงเคราะห์กันด้วยความตกทุกข์ได้ยาก เราสงเคราะห์กันเพราะว่าเขา
ลำบากลำบาก เราจะสงเคราะห์ สงเคราะห์สงหาด้วยความถูกต้องดีงาม ได้

เพราะศาสนานี้กว้างใหญ่ ศาสนานี้เพื่อประโยชน์โลก แต่ศาสนานี้ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง
ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของตน ทำเพื่อประโยชน์ของโลก ถ้าเป็นศาสนาสงเคราะห์ ได้ แต่ถ้าเป็น
การกระทำที่ผิด ผิด โลกวิฆชะง

นี่พูดถึงว่าเขาบอกว่า “พระนำเงินส่วนตัวไปให้แก่คนอื่น บาบใหม่”

ไม่ เพราะคำว่า “เงินส่วนตัว” เงินของเขา เขาจะให้ใครก็ได้ เพียงแต่เขาให้ถูกหรือผิด
เท่านั้นเอง ถ้าเขาให้ถูก สุดยอด ถ้าเขาให้ผิด อย่างเช่นพระเอาเงินไปซื้อยาบ้า ผิด ถ้าเขาทำผิด
ผิดมหาดศาล แต่ถ้าเขาทำถูก ถูก ฉะนั้น เงินส่วนตัวของเขา เขาจะสงเคราะห์สงหาใครนั่นอีก
เรื่องหนึ่ง

แต่คำถามบอกว่าเป็นอดีตภรรยา

เออ! ใช้อย่างนี้นั้นเป็นที่โลกวิฆชะ โลกเขาตีเตียน เพราะในเมื่อเราละมาแล้ว จาก
ภรรยา จากครอบครัวแล้ว เราจะให้เขาก็ให้เขาไกลๆ อย่าเข้าไปใกล้

เวลาภรรยา เราภรรยาเพื่อความสงบระงับใช้ใหม่ เราจะได้พ้นจากทุกข์ใช้ใหม่ เราไม่
ต้องการคลุกคลี ก็เรามาบวช เราเสียสละมาแล้ว เราหนีมาจากเขา เราหนีเขามา เราแยกกับเขา
มา แล้วทำไมต้องไปกว้านกลับมาละ ใช้นี้มันจะผิด ผิดตรงนี้ ใช้อตรงนี้ไม่เห็นด้วย

แต่ถ้าเป็นค่าเล่าเรียนบุตร เพราะว่าพระเยอะนะที่เขาส่งเสริมการศึกษาเพื่อคนทุกข์คน
จนเยอะ มีคนเขาทำ หลวงตาท่านส่งเสียเด็กเรียนเยอะเยอะ ใช้นี้เขาทำกันได้ แล้วทำไมเขาจะ
ทำไม่ได้ ทำได้ ศาสนาสงเคราะห์โลกได้ แต่ศาสนาไม่ทำเพื่อตัวเอง ไม่ทำเพื่อเห็นผิด อย่างนั้น
ผิด

ฉะนั้น ที่เขาทำผิดใหม่

เราจะบอกว่า ถ้าเงินส่วนตัว ไม่ผิด เอวัง